

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8,52100 Pula-Pola

Poslovni broj P-815/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli - Pola, po sucu Tamari Došen kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice JOVANKE GORIČKI iz Valbandona, Fažana, Ulica Voćarska 31, OIB 37889364429, zastupane po punomoćniku Josipu Valiću, odvjetniku iz Pule, protiv tuženika OTP BANKA d.d. sa sjedištem u Splitu, Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, zastupanog po punomoćniku Alanu Alagiću, odvjetniku iz Pule, radi utvrđenja, nakon zaključene glavne rasprave održane 10. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice, zamjenice punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tuženika, objavljene 15. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 11. Ugovora o kreditu broj: 12478/06 zaključenog 2. veljače 2006., a koja glasi: „Korisnik kredita može otplatiti kredit jednokratno i prije ugovorenog roka, s tim da je dužan podnijeti pismeni zahtjev i platiti naknadu u iznosu određenom aktom Kreditora.“

II. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi trošak ovog postupka u iznosu od 845,00 eura uvećano za zakonsku zateznu kamatu koja teče od 15. listopada 2026. pa do isplate, po stopi nastaloj uvećanjem referentne stope, kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok se u preostalom dijelu od 680,00 eura zahtjev odbija kao neosnovan.

III. Odbija se u cijelosti zahtjev tuženika za naknadom troška u iznosu od 500,00 eura kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužbom od 24. prosinca 2025. tužiteljica navodi da je s tuženikovim prednikom 2. veljače 2006. zaključila nenamjenski ugovor o kreditu broj 12478/06 u iznosu kunske protuvrijednosti 17.200,00 CHF prema kupovnom tečaju banke na dan korištenja, s otplatom u 84 mjesečna anuiteta, da je odredbom članka 11. ugovora određeno da je prijevremena otplata kredita moguća jednokratno i prije ugovorenog roka, s tim da je korisnik dužan podnijeti pisani zahtjev i platiti naknadu u iznosu određenom aktom kreditora, da je 29. rujna 2010. izvršila prijevremenu otplatu kredita kada joj je tuženik zaračunao i naplatio izlaznu naknadu u iznosu od 284,35 CHF. Ističe da u vrijeme zaključenja ugovora stranke nisu pojedinačno pregovarale o naknadi za obradu

kreditnog zahtjeva pa je visina izlazne naknade jednostrano određena od strane tuženika te uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama stranke, netransparentna je i unaprijed formulirana ugovorna odredba kojom se tužiteljici kao potrošaču stvara teret, da je tuženik sam jednostrano odredio obvezu tužiteljice i njenu visinu, zbog čega je nepoštena i ništeta te zahtjeva utvrđenje ništavom odredbe članka 11. ugovora o kreditu.

2. Odgovorom tuženik osporava tužbeni zahtjev.

3. U dokaznom postupku je pročitan ugovor o kreditu i saslušana tužiteljica.

3.1. Člankom 1. ugovora o kreditu broj 12478/06 od 2. veljače 2006. tužiteljici je odobren kredit u protuvrijednosti 17.200,00 CHF prema kupovnom tečaju banke na dan isplate kredita, a čl. 11. dano je pravo korisniku da otplati kredit prije isteka roka vraćanja na temelju pisanog zahtjeva i uz plaćanje naknade u iznosu određenom bančnim aktom.

3.2. Tužiteljica iskazuje da se za zaključenje kredita za kupnju namještaja u švicarskim francima sa Splitskom bankom odlučila jer ga je nudila kao povoljan zbog stabilnosti tečaja, tražili su podatke o primanjima i otvaranje tekućeg računa, za odredbu o plaćanju ulazne naknade joj je rečeno da je to trošak obrade kredita bez kojeg kredit ne može dobiti i za nju joj je umanjen isplaćeni iznos kredita, da joj je zbog rasta anuiteta kredit postalo teško plaćati pa je od tuženika dobila iznos izlazne naknade koji je s iznosom neotplaćenog dijela kredita predala RBA radi odobrenja kredita u ukupnoj visini jer kredit nije mogla zatvoriti a da ne plati izlaznu naknadu, a RBA je cjelokupni iznos prenijela na račun tuženika, pa tako i izlaznu naknadu o kojoj nije bilo govora prilikom zaključenja ugovora, premda piše u ugovoru, ali se ne spominje iznos, niti je ona tijekom otplate pomišljala tražiti njeno brisanje iz ugovora.

4. Utvrđeno je :

- da je tužiteljica s tuženikom 2. veljače 2006. zaključila ugovor o kreditu kojim joj je kao korisniku kredita odobren iznos od 17.200,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema kupovnom tečaju banke na dan korištenja, s rokom otplate u 84 mjesečna anuiteta,

- da je ugovoreno da će banka zaračunati naknadu sukladno svojim aktima u slučaju jednokratne prijevremene otplate kredita,

- da je ugovor o kreditu sastavio tuženik na svome standardnom obrascu,

- da je kredit otplaćen 29. rujna 2010. a tužiteljici naplaćena naknada od 284,35 CHF za prijevremenu otplatu kredita.

5. Prema čl. 29. st. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju koji je stupio na snagu 1. siječnja 2010. godine isti se ne primjenjuje na kredite sklopljene do tada osim u slučajevima iz čl. 2. kojim se između ostalih definiraju pojmovi:

„potrošač je fizička osoba koja u transakcijama obuhvaćenima ovim Zakonom djeluje izvan poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja“,

„ugovor o kreditu, u smislu ovoga Zakona, je ugovor u kojem vjerovnik odobrava ili obećava odobriti potrošaču kredit u obliku odgode plaćanja, zajma ili slične financijske nagodbe, osim ugovora o trajnom pružanju usluge ili isporuke proizvoda iste vrste kada potrošač plaća za takve usluge ili proizvode tijekom cjelokupne njihove isporuke u obliku obroka“ i

„potrošačko kreditiranje je pravni posao kojim se jedna ugovorna strana obvezuje drugoj staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a druga se ugovorna strana obvezuje plaćati ugovorene kamate, odnosno ugovorene naknade, te iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, kao i svaki drugi pravni posao, koji je po svojoj gospodarskoj biti jednak ovome pravnome poslu“.

6. Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03.) bio je na snazi do 6. kolovoza 2007. od kada je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07.) koji je izmijenjen i dopunjen Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013.) vrijedio do 8. travnja 2014. stupanja na snagu Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 41/2014., 110/2015. i 14/2019.).

Članak 3. st.1 Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 96/2003,79/2007) definira potrošača kao svaku fizičku osobu koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

Prema čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03.), važećem u vrijeme zaključenja ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Prema čl. 82 Zakona o zaštiti potrošača mogla bi se smatrati nepoštenom odredba kojom se isključuje, ograničava ili otežava pravo potrošača da prava iz ugovora ostvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom, a poglavito odredba kojom se obvezuje potrošača na rješavanje spora pred arbitražom koja nije predviđena mjerodavnim pravom, odredba koja onemogućava izvođenje dokaza koji idu u prilog potrošaču ili odredba kojom se teret dokaza prebacuje na potrošača kada bi, prema mjerodavnom pravu, teret dokaza bio na trgovcu. U skladu s čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, prilikom ocjene da li je određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir priroda proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Prema čl. 87 Zakona o zaštiti potrošača nepoštena ugovorna odredba je ništava.

7. Sustav zaštite potrošača uspostavljen Direktivom 93/13 temelji se na ideji da se potrošač, zbog činjenice da nije utjecao na sadržaj budućeg ugovora, nalazi u slabijem položaju u odnosu na trgovca u pogledu pregovaračke snage i razine obaviještenosti, u položaju koji vodi do pristanka na uvjete koje je prethodno sastavio trgovac kao poslovni subjekt bez mogućnosti utjecaja potrošača na njihov sadržaj (osobito u Presudi Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, C-484/08, EU:C:2010:309, t. 27).

Članak 6. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da im se protivi to da, u slučaju ništavosti nepoštenih ugovornih odredbi kojom se potrošaču nalaže plaćanje svih troškova zasnivanja i brisanja hipoteke, nacionalni sud odbije potrošaču povrat iznosa plaćenih na temelju navedene ugovorne odredbe, osim ako

odredbe nacionalnog prava koje bi se primjenjivale da nema te ugovorne odredbe nalažu potrošaču snošenje svih ili dijela tih troškova.

Članak 3., članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora” trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Činjenica da je naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak hipotekarnog zajma ne može je učiniti bitnom činidbom. Sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora, i to neovisno o prenošenju članka 4. stavka 2. te direktive u pravni poredak te države članice.

Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

Članak 6. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da im se ne protivi to da podnošenje tužbe radi ostvarivanja restitucijskih učinaka utvrđenja ništavosti nepoštene ugovorne odredbe podliježe roku zastare, pod uvjetom da početak tog roka i njegovo trajanje ne čine praktički nemogućim ili pretjerano teškim ostvarivanje potrošačeva prava na zahtijevanje takvog povrata.

Članak 6. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Direktive 93/13 te načelo djelotvornosti treba tumačiti na način da im se protivi sustav koji dopušta da dio postupovnih troškova snosi potrošač, ovisno o visini neosnovano plaćenih iznosa koji su mu vraćeni nakon utvrđenja ništavosti ugovorne odredbe zbog njezine nepoštenosti, s obzirom na to da takav sustav stvara znatnu prepreku koja potrošača može odvratiti od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor eventualne nepoštenosti ugovornih odredaba. (Presuda Suda Europske unije od 16. srpnja 2020. u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19)

8. Člancima 1021-1025 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 155/2023. i 69/2026.) uređen je ugovor o kreditu kojim se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Članak 1022. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima određuje da se ugovorom o kreditu utvrđuju iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita. Ugovor o kreditu banka može otkazati prije isteka ugovorenog roka i u slučaju insolventnosti korisnika čak i kad nije utvrđena sudskom odlukom, u slučaju prestanka pravne osobe ili smrti korisnika, ako bi u tim slučajevima davatelj kredita došao u bitno nepovoljniji položaj. Korisnik kredita može raskinuti ugovor prije nego što je počeo koristiti kredit, može kredit vratiti prije roka određenog za vraćanje ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku, ali je u oba slučaja dužan naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio, a banka ne može uračunati kamate za vrijeme od vraćanja kredita do dana kada je kredit trebalo vratiti prema ugovoru. Zakon o obveznim odnosima određuje sadržaj ugovora o kreditu na način da ugovor sadrži uvjete davanja, korištenja i vraćanja kredita. Ugovor o kreditu je dvostrani pravni posao na kojeg se primjenjuju temeljna načela obveznog prava načelo ravnopravnosti, dužnosti suradnje sudionika, načelo savjesnosti i poštenja.

9. Ugovorna odredba članaka 11. kao sastavni dio standardnog ugovora o kreditu sastavljenog od banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, unijeta je u ugovor bez utjecaja korisnika kredita na njegov sadržaj te je korisnik doveden u situaciju prihvatanja ili ne prihvatanja postavljenih uvjeta, a po vjerovniku nametnuta obveza, koja nije predviđena Zakonom o obveznim odnosima koji isključivo kamatu smatra cijenom pozajmljenog novca, je uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita što je suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zabrane zlouporabe prava, stoga ništetna u skladu s člankom 324. Zakona o obveznim odnosima.

10. Tužba radi utvrđenja postojanja odnosno nepostojanja kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitosti odnosno neistinitosti kakve isprave može se prema odredbi članka 187. stavak 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.) podnijeti kada je to posebnim propisima predviđeno, kada tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kada tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Prema odredbi članka 327. stavak 1. i članka 328. Zakona o obveznim odnosima sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba u svako doba.

10.1. Vrhovni sud RH u odluci poslovni broj Revd 1828/2026 od 20. svibnja 2026. na pitanje: "Postoji li pravni interes za postavljanjem isključivo deklaratornog zahtjeva, kada je za ostvarenje pravne zaštite (u slučaju opravdanosti zahtjeva) potrebno postavili i kondemnatorni zahtjev odnosno smatra li se da tužitelj nema pravni interes za deklaratorni tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti pojedine ugovorne odredbe kada ne tvrdi niti dokazuje postojanje pravne nesigurnosti ili ugroženosti svog subjektivnog prava, niti postavlja kondemnatorni zahtjev, iako mu je takav zahtjev na raspolaganju kao djelotvornije sredstvo pravne zaštite?" daje odgovor upućujući na dio svoje odluke poslovni broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. koji glasi "Prema ocjeni ovog suda, sama činjenica da su stranke sklopile 19. siječnja 2016. dodatak ugovoru o kreditu na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditu ("Narodne novine", broj 102/15 - u daljnjem tekstu: ZIDZOPK) – Konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR – kojim su odredbe iz Ugovora o namjenskom kreditu od 21. lipnja 2007. izmijenile u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom – ne znači da je korisnica kredita izgubila pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne.

To stoga što tužiteljica ističe da joj nije u cijelosti podmiren dug i postavlja kondemnatorni zahtjev za isplatom. Osim toga, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st. 1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. ZOO, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni (da je zabrana manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen).

Tužiteljica stoga ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvarila eventualna prava za koja smatra da joj pripadaju."

10.2. Pravni interes za utvrđenje ništetnosti proizlazi iz sudjelovanja u pravnom odnosu i interesa da se utvrdi pravna valjanost ugovornih odredbi, a činjenica da tužitelj nije tražio isplatu ne isključuje postojanje pravnog interesa za utvrđenje ništetnosti.

11. Prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike sa sjednice održane 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

11.1. Ova tužba je podnesena 29. prosinca 2025. za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o prijevremenoj otplati učinjenoj 29. rujna 2010. Budući da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi ne može nastupiti niti zastara zahtjeva za utvrđenje ugovorne odredbe ništavom.

12. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku.

12.1. Tužitelju je prema vrijednosti od 1.328,00 eura naznačenoj tužbom u skladu s člankom 40. stavak 2. Zakona o parničnom postupku, neosporenoj po tuženiku, priznat trošak pristojbe na tužbu 110,00 eura, presudu 110,00 eura nagrade punomoćniku za sastav tužbe i zastupanje na ročištu 10. rujna 2026. po 100 bodova te zastupanja na ročištu za objavu 50 bodova, ukupno 250 bodova što primjenom Tbr. 46., 52. t.3. i 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" 138/2023.) iznosi 625,00 eura.

12.2. Tužitelju nije priznata nagrada punomoćniku za sastav opomene pred tužbu, podnesaka od 24. ožujka i 29. lipnja 2026. jer opomena nije uvjet za pokretanje parničnog postupka, a podnescima nisu iznijete nove okolnosti.

12.3. Sud je na zahtjev tužitelja u skladu s člankom 151. stavak 3. Zakona o parničnom postupku odredio plaćanje zatezne kamate na troškove postupka po stopi utvrđenoj člankom 29. stavak 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima.

U Puli 15. listopada 2026.

S u d a c
Tamara Došen

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovome sudu u roku od 15 dana od dana objave odluke. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dostavna naredba:

1. punomoćniku tuženika Josipu Valiću, odvjetniku u Puli
2. punomoćniku tuženika Alanu Alagiću, odvjetniku u Puli

Broj zapisa: **9-3088e-ac883**

Kontrolni broj: **092a1-5885d-2efb3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.